

žarek dobrote

10/XII
oktober
2014

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

3 ••• Družina je in bo ostala družina

GRADIMO DRUŽINO

4 ••• Med družbo in službo

SOLIDARNOST MED NAMI

5 ••• Solidarnost med študenti na fakulteti

V LUČI STROKOVNOSTI

6 ••• Vrstniško nasilje

NA OBISKU

7 ••• Narediti nekaj dobrega za Boga

9 ••• Družina, ki moli

10 ••• Uničujoča moč vode

11 ••• Čaroben dan

11 ••• #stopProstituciji #nisiSama

CELJE

12 ••• Počitnice delavnic v duhu dveh Frančiškov

KOPER

13 ••• Tujec sem bil in ste me sprejeli

MARIBOR

14 ••• 5. romanje sodelavcev in prostovoljcev

Karitas mariborske nadškofije

14 ••• Spet nam je bilo lepo

15 ••• Dan odprtih vrat Doma Danijela Halasa

MURSKA SOBOTA

15 ••• Ljubim te! Potrebujem te! Odpuščam ti!

LETOVANJA

16 ••• Poletje v sončni hiši

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITAS

Seminar Karitas: Gradimo družino

10. in 11. 10., Gnidovčev dom, Mirenski Grad**17. in 18. 10.**, Marianum, Veržej**24. in 25. 10.**, Dom sv. Jožef, Celje

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

4. 10. Srečanje KBBI, Vipavski križ**4. 10.** Začetek programa Popoldan na Slapu**4. 10.** Škofijski pastoralni dan, Vipava**6. 10.** Srečanje Karitas vipavske dekanije**6. 10.** Začetek programa Popoldan v Pivki**7. 10.** Začetek programa Popoldan v Trnovem**8. 10.** Srečanje DK Ilirska Bistrica**8. 10.** Začetek programa Popoldan v Ajdovščini**9. 10.** Začetek programa Popoldan na Cesti**10. 10.** Začetek programa Popoldan v Vrhpolju**10. 10.** Dobrodelni koncert »Goriška dlan«

Nova Gorica

13. 10. Začetek programa Popoldan v Kamnjah**13. 10.** Srečanje DK Idrija Cerklje**14. 10.** Začetek programa Popoldan v Vipavi

DRUŽINA – IZZIV ZA VSAKEGA IZMED NAS

Helena Zevnik Rozman

Sedim z mojima malima fantoma v njenem igralnem kotičku in skupaj listamo po slikanici. Prvič, drugič, tretjič si ogledujemo slike, onadva z vso resnostjo, meni pa misli uhajajo drugam. »Kaj naj napišem za komentar? Kaj moram še postoriti za ta Žarek dobrote, ker je eden od otrok bolan in ne bom mogla v službo, delo pa mora biti narejeno?«

Tako se tudi jaz po dveh tednih po prihodu nazaj v službo že srečujem z razpetostjo mater med družino, ki nam vsem tako veliko pomeni, in službo, kjer smo tudi prevzeli neke odgovornosti in nam ni vseeno, kako bodo narejene. In se seveda sprašujem, kje je meja. Pa ne gre samo za mejo med življenjem v družini in obveznostmi v službi, ampak tudi za vse naše aktivnosti v neslužbenem času, ki nas prav tako kradejo iz bližine in pozornosti naših najdražjih.

Če se ozremo na dejansko stanje družine v naši družbi, kaj hitro ugotovimo, da je v hudi krizi, kljub temu da družino večina ljudi postavlja kot najvišjo vrednoto. Zakaj takšen razkorak med dejanskim stanjem in našimi željami?

V tem mesecu bomo morda nekaj odgovorov na ta in še kakšna vprašanja o življenju v družini in o tem, kako se soočati s težavami, lahko našli na seminarjih Karitas, na katerih nam bodo spregovorili zakonci z različnimi življenjskimi izkušnjami. Prav tako bodo o družini govorili kardinali na izredni sinodi v Rimu v začetku oktobra, kjer upajo, da bodo našli pot, ki bo utrdila in okrepila trdnost družine, kot je dejal kardinal Damascen. Vsak od nas pa je odgovoren, da se sam trudi za najboljše v naših družinah in da moli za druge, kot nas nagovarja papež Frančišek.

14. 10. Srečanje Tolminske OK**14. 10.** Druženje generacij, Ilirska Bistrica**27. 10.** Počitniški program: Ajdovščina in Slap**28. 10.** Srečanje Goriške območne karitas

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

3.–5. 10. Vikend seminar na temo Svetovalna pomoč proslcem Karitas, vodi ga dr. Stanko Gerjolj, Portorož**9. 10.** Romanje sodelavcev Škofijske karitas Ljubljana na Brezje in na Bled

ŠKOFIJSKA KARITAS MURSKA SOBOTA

11. 10. Romanje sodelavcev ŽK v Ljubljano

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

18. 10. Duhovna obnova ŠK Novo mesto, Župnijski dom v Šentjerneju

• FOTO NASLOVNA STRAN Matic Podržaj in ZADNJA STRAN Arhiv DMC •

tema meseca

DRUŽINA JE IN BO OSTALA DRUŽINA

Imre Jerebic

Spoštovani sodelavci Karitas!

Malce izzivalni naslov ne zveni staromodno, ampak izraža normalno dejstvo, da **vsak posameznik spada ali želi spadati v neko družino. Taka je naša narava, taka je naša krščanska tradicija, take so tudi naše slovenske korenine!**

Gre za to, da v drugačnih časih negujemo in ohranjamo to, kar nam je po naravi, po veri ali po narodnih koreninah dano. Naproti nam prihaja naš sedanji papež Frančišek, ki je to jesen sklical sinodo o družini. Sinoda v Rimu, kjer bodo zbrani škofje z vsega sveta, bo zagotovo poskušala priti naproti tudi današnji slovenski družini v njeni realnosti, ki je večkrat zelo ranjena, morda napol razbita, dostikrat v hudi materialni stiski, večkrat pa tudi v duhovni in čustveni suši ali celo v slepih ulicah. Statistike ne govorijo v prid urejenim družinam. Statistike ne govorijo v prid temu, da bi mladi imeli korajžo stopiti v partnersko ali zakonsko zvezo.

Ne gre za to, da tarnamo in kritiziramo, da je današnja družina v razpadu, ampak **da kot sodelavci Karitas družino vzamemo zares v njeni realnosti in seveda podamo svojo roko, svojo molitev, svoja pozitivna čustva – pomoč.**

Gre za izredno prefinjeno pomoč, ki se bo bolj izražala v empatiji – pozitivnih čustvih in molitvi npr. rožnega venca za to in to družino in manj v pridiganju, kaj je narobe in kako bi moralo biti.

Današnja družina potrebuje pomoč v duhovnem in čutnem smislu, da bi ohranila svojo identiteto – prvobitnost in svoje poslanstvo v Cerкви in slovenskem narodu. Kako močna podpora smo lahko sodelavci Karitas, nam bodo v mesecu oktobru odkrivali seminarji za sodelavce Karitas na Mirenskem gradu, v Veržeju in v Celju pod naslovom »V družini sem doma«.

Na seminarjih za sodelavce Karitas (ki so seveda brezplačni) se bomo družili kot velika družina, se strokovno in duhovno bogatili, dobili osvežitev in gradivo za teden Karitas (23.–30. 11. 2014), ki bo v naši preprosti bližini, po medijih, po ŽK zrcalil, ali dajemo pravo roko današnji družini, ali je v nas empatija – pozitivno čustvo do ranjenih, razbitih, nepopolnih družin in ali znamo vzeti v roke rožni venec ter zanje moliti. •

Seminarji Karitas 2014 »V DRUŽINI SEM DOMA«

10. in 11. 10. 2014	Gnidovčev dom na Mirenskem gradu
17. in 18. 10. 2013	Zavod Marijanum Veržej
25. in 26. 10. 2013	Dom sv. Jožef Celje
petek	
17.00	zbiranje in prijava udeležencev na seminar
18.00	sv. maša in večerja
20.00	predavanje p. Silva Šinkovca: »Družina smo ljudje« – odprtost, sprejetost, reševanje težav ...
sobota	
7.00	sv. maša in zajtrk
9.00	Pričevanje in okrogla miza »V družini sem doma« <i>Na vsaki okrogli mizi bosta sodelovala dva zakonska para z različnimi družinskimi zgodbami (bolezen, odvisnost ...), ko bo vsak na svoj način predstavil, kako je živeti v družini lepo. Poleg parov bosta svoj pogled predstavila duhovnika, ki se srečujeta in spremljata družine (Rok Metličar – Celje, Klemen Svetelj – Veržej). Na vsaki okrogli mizi pa bodo sodelovali tudi družinski terapevti Meta in Rudi Tavčar, Jožef in Lidija Kociper ter Nataša Sorko in Mijo Levačič.</i>
11.30	Čas za klepet ob kavi in čaju
12.00	Delavnica: »Sem res v družini doma?«
13.15	Delavnica: Razdeljevanje hrane in izvajanje spremljevalnih ukrepov v letu 2014 v okviru Sklada za evropsko pomoč najbolj ogroženim
14.00	Zaključek in kosilo

gradimo družino

MED DRUŽINO IN SLUŽBO

Barbara Kastelec

4

Na nedavnem mednarodnem srečanju v nemškem Altoettingu me je nek študent vprašal: »Kaj pa ste počeli vi, preden ste imeli štiri otroke?« Domnevala sem, da se vprašanje nanaša na moje poklicno udejstvovanje, in odgovorila, da še vedno hodim v službo, da sem novinarka, ki pri katoliški založbi skrbim za revijalni progam. Sogovornika sem spravila nekoliko v zadrego, ker se mi je z vprašanjem želel približati v slogu »razumem, da mama štirih otrok ne hodi v službo, verjetno pa ste, preden ste postali mama, počeli kaj zanimivega«.

Prepričana sem, da biti doma z otroki ni monotono, je raznoliko, zelo ustvarjalno, naporno – in mame, ki ostanejo doma, so naredile več kot dobro naložbo v prihodnost svojih otrok. Ko se srečujem z njimi, vidim tudi, da je njihov čas porabljen smotrno do zadnjega trenutka. Za razliko od drugih dežel pa je pri nas razmeroma malo mam, ki lahko naredijo tako izbiro; Slovenke smo vedno prednjačile glede stopnje zaposlenosti v rodni dobi za poln delovni čas. To nam je vsaj doslej omogočal dober sistem otroškega varstva, koriščenje porodniškega dopusta, dopusta za nego in varstvo otroka (plačilo je zdaj okrnjeno, a vseeno je), nekateri ukrepi družinske politike, koriščenje krajšega delovnega časa, ki ga s pridom uporabljava tudi midva z možem – in sicer vsak od naju, in podobno. Kljub vsemu je treba zapisati, da bi se zakonodajalec lahko doslej že naučil, da poseganje v te pravice, krčenje ali eksperimentiranje na tem področju ni brez posledic. Tako denimo »forsiranje« očetov, da koristijo dopust za nego in varstvo otroka, ni naletelo na dober odziv pri očetih. To pravico smo – glede na podatke, ki jih je na newyorški konferenci ob letošnjem Evropskem letu usklajevanja družinskega in poklicnega življenja predstavila Madžarka Agnes Uhreczky, članica COFACE (Konfederacije družinskih organizacij EU) – Slovenci prignali do vrha in prehiteli še Fince.

Po drugi strani je množična brezposelnost primorala slovenske pare, da se pozno odločajo za rojstvo otrok (tu smo med zadnjimi), ki jim ukrepi skrajševanja delovnega časa, koriščenja porodniških itd. kaj dosti ne pomagajo, ker nimajo pravic, ki izvirajo iz dela. Zato lahko vsakemu paru, ki se v takih okoliščinah odloči za otroka ali še enega otroka, samo čestitamo, in vprašanja – zakaj pa vidva nimata otrok in zakaj se ne poročita? – prihranimo za čas, ko bosta imela službe, ali kakor smo zadnjič ugotavljali

Foto: Mojca Kepić

v skupini staršev – vsaj eno službo, ker sta dve v družini že pravo blagostanje.

Kako pa gre po drugi strani tistim, ki se trudimo združevati oboje – delo in družino? Lansko poročilo Evropskega parlamenta navaja podatke raziskave o razmerju med življenjem in delom (work-life balance), ki so pokazali, da 53 % ljudi vsaj nekajkrat na mesec pride iz službe preutrujenih, da bi postorili še domača opravila, 30 % odstotkov je imelo zaradi službenih obveznosti težave s tem, da bi opravili družinske dolžnosti, 14 % pa se jih je v službi težko osredotočilo na delo zaradi družinskih obveznosti.

Torej službo nosimo domov in dom v službo – in tega se verjetno ne da spremeniti z nobeno, še tako inovativno družinsko politiko, pa vendar se da z ukrepi družinam naklonjene politike oboje izboljšati, in ne še dodatno zaostri.

Zase lahko rečem, da sem vesela, da imam možnost opravljati delo, ki ga imam rada, in hkrati imeti veliko družino. Že res, da včasih premlevam podrobnosti s kakšnega sestanka ali si mislim, kako bi določen članek lahko imel boljše končno sporočilo, in je moja glava še zelo polna in telefon še cinglja, ko v avto najprej poberem dve šolarki in dve vrtičkariki, vendar me dekleta že naslednjo minuto primorajo, da vklopim vse štiri frekvence in jih poslušam skorajda paralelno – vsaj prvi dve minuti, dokler ne ugotovijo, da spet govorimo druga čez drugo, in se ne začnemo poslušati. Včasih se jim tudi opravičim, ker jih poslušam samo napol, če se z nami domov

vrača še mož, je on tisti, ki mora najprej poslušati vseh pet, preden pride do besede.

Vsaj pri mojem delu je tako, da mi nove tehnologije pomagajo, da tudi od doma lahko postorim kakšno neodložljivo stvar, si ogledam kak članek ali opravim klic, ko sem doma ali na bolniški zaradi otrok, po drugi strani pa tudi v službi lahko pokličem na center za socialno delo, koga odpeljem k zobarju, pa je – gledano v celoti – za družino in službo to še vedno sprejemljivo. Ko sem v šolo peljala našo prvošolko, sem z zadovoljstvom ugotavljala, da lahko koristim ukrep iz svežnja »družini prijazno podjetje«, k čemur smo pristopili kot Založba Družina, in da je tudi med sodelavci nekaj takih, ki so ga že koristili. Vsak tak ukrep je izraz naklonjenosti, ki ga razumeemo kot spodbudo in spoštovanja do naših družin.

Dragoceno se mi zdi, da letošnje leto usklajevanja družinskega in poklicnega življenja poudarja dolgoročnost. Na kratek rok lahko storilnostno naravnana podjetja od posameznika iztržijo veliko, dolgoročno pa podaljševanje delovnih ur prinaša izgorelost in nezadovoljstvo, absentizem in posledično slabše rezultate za posameznika in podjetje.

Posebna pozornost je tudi v letošnjem akcijskem načrtu namenjena ženskam, ki so dolgoročno gledano na slabšem od moških, ker zaradi rojevanja in vzgoje otrok bodisi ne vstopajo v delovna razmerja ali koristijo zaposlitve s krajšim delovnim časom, imajo, ko so otroci večji in bi morda želele imeti službo, slabše zaposlitvene možnosti, so – če denimo njihov zakon ali partnerstvo razpade – v mnogo slabšem položaju kot moški, ki so svoj čas vlagali v službo. Tudi tu se pokaže, kako pomembno je, da družba z zakonodajo spodbuja zakonsko zvezo, zakonca in družino. Nedavno sem spet srečala par, ki že več let živi skupaj z enim otrokom in ki mi je zatrdil, da se ne bosta poročila, ker bi potem izgubila socialni prispevek, ki ga še kako potrebujeta, ker ona nima službe in je zanje bolje, če so prikazani kot ločeno gospodinjstvo. Poročilo še opozarja, da je naslednje zahtevno obdobje usklajevanja družine in poklicnega življenja za »sendvič generacijo«; za tiste zaposlene, ki po eni strani niso več v vrhunski formi, so razpeti med svoje odraščajoče otroke in ostarele starše, ki tudi potrebujejo njihovo pomoč in pozornost.

Kakor nikjer tudi tu ni enostavnih in hitrih rešitev, družine – pa naj smo med seboj še tako različne – pa hitro prepoznamo, ali gre pri spremembah politike le za piarovski oz. kozmetični pristop ali za neko politiko stoji resničen premislek, ki prinaša blagor družini in družbi kot živemu organizmu v celoti. •

solidarnost med nami

SOLIDARNOST MED ŠTUDENTI NA FAKULUETI

Mesec oktober je vedno v znamenju začetka akademskega leta, ko s svojim študijem začnejo študentje. Kako doživljajo solidarnost med kolegi, smo povprašali dve študentki.

Kaja Seničar, študentka Ekonomske fakultete

Solidarnost je v današnjih časih zelo pomembna vrednota, ki pokaže veličino človeka. Tudi pri mlajši generaciji se potreba po vzajemni medsebojni pomoči in sočutju do sočloveka po mojem mnenju večja. Solidarnost se med nami, vrstniki pokaže že pri pomoči pri učenju ter posojanju zapiskov. Sama rada pomagam in delim svoje zapiske in znanje, velikokrat pa tudi jaz dobim pomoč in znanje od svojih sošolcev. Lahko rečem, da imam srečo, saj sem v glavnem obkrožena z ljudmi, ki radi delijo svoje zapiske in znanje. Nikoli nisem imela občutka, da bi med seboj tekmovali oz. si bili nekakšna »konkurenca«, vedno pa smo bili povezani ter smo sodelovali med seboj. Mnogokrat smo se tudi s sošolci in sošolkami dogovorili za razna skupinska učenja in ponavljanja snovi za izpit z namenom medsebojne pomoči. Prepričana sem, da skupaj zmoremo mnogo več, kot zmore vsak posameznik sam, zato so mi takšni načini učenja, delitve znanja in posojanja zapiskov zelo blizu. Študentje naše fakultete pa imamo omogočen tudi dostop do raznih spletnih strani in družabnih omrežij, na katerih si prostovoljno delimo svoje zapiske in znanje. Na teh spletnih straneh najdemo od zapiskov do raznih starih izpitov pa vse do videoposnetkov z razlagami snovi ter tudi razne pogovore, s katerimi rešujemo naloge iz predavanj. S tem pozitivno izkoriščamo moderno tehnologijo, da pridemo do čim boljšega znanja ter posledično tudi boljših ocen. Res pa je, da zadnje čase postaja trend prodajanje zapiskov. Zapiski so na naši fakulteti najpogosteje uporabljena literatura za učenje, zato se dobri zapiski lahko zelo dobro prodajo. Očitno tudi na tem področju vstopamo v svet, v katerem je denar sveta vladar.

Foto: arhiv počitnic Biserov

Maja Urbanc,
študentka psihologije na Filozofski fakulteti

6 Za solidarnost in mojo študijsko izkušnjo sem bila sprva mnenja, da bom težko našla karkoli, kar bi ju povezovalo. Kljub temu da nas tekom študija nenehno delijo v skupine in nam nalagajo skupinske projekte, sem vedno imela občutek, da na koncu vsak poskrbi, da bo naloga izpeljana kar najbolje v njegovo korist. Ta individualističen način študija in delovanja se je le še povečal v letošnjem letu, ko končujemo prvo stopnjo bolonjskega študija in se soočamo z razpisom omejenega števila mest na drugo stopnjo študija, pri čemer ocene oziroma njihovo povprečje določa, kdo bo sprejet in kdo ne. Ob tem je bilo pričakovano, da bo vsak najprej poskrbel zase in ne bo delil zapiskov, informacij ali nasvetov, kako uspeti. Toda kljub temu, da smo prisiljeni v tekmovalnost, solidarnost med nami ni izginila, ampak ostaja v manjših dejanjih. Pa naj bodo to razne novičke, ki jih posamezniki pridobijo od prijateljev v višjih letnikih in delijo na Facebook strani z vsemi sošolci, deljeni zapiski z vaj, ko si ni nihče zapisoval, z izjemo ene osebe, deljeni povzetki člankov, ki bi jih za nek izpit morali predelati, pa nam je zmanjkalo časa, ali pa preprosto sporočilo pred izpitom, ko ti kdo od sošolcev zaželi vso srečo. Zaradi takih malenkosti imaš na koncu občutek, da nisi sam v svojih težavah tekom študija in da vsi lovimo isti cilj, ki ga pa lažje dosežemo, če si med seboj pomagamo. •

v luči strokovnosti

VRSTNIŠKO NASILJE

Julija Pelc

Nadaljevanje iz prejšnje številke

O vrstniškem nasilju govorimo, ko ima povzročitelj nasilja namen, da drugega prizadene, nadzoruje in mu odvzame moč. Strokovnjaki navajajo, da v primeru, ko dejanje ne vključuje navedenega, le-tega ne označimo kot nasilje, temveč kot nesocializirano ali neprimerno vedenje. O vrstniškem nasilju torej ne govorimo, ko je moč med otrokoma/mladostnikoma enakomerno porazdeljena, četudi se fizično sporečeta. Pomembno je, da odrasli s svojim odzivom dosledno sporočajo, da takšno reševanje sporov ni primerno.

Različne oblike nasilja imajo specifično dinamiko, zato je k njim treba pristopati prilagojeno, strokovno in odgovorno. Strokovnjaki priporočajo, da je spolno nasilje dobro obravnavati ločeno od vrstniškega nasilja, ker poteka po specifični dinamiki in povzroča specifične posledice. Delo je pomembno še posebej natančno načr-

tovati in v timu strokovnjakov uskladiti, da se izognemo nepotrebemu zasramovanju in dodatnemu travmatiziranju žrtev ali potencialnih storilcev. Dogaja se, da v impulzivnosti odzivanja strokovni delavci presežejo lastne kompetence. V nekem primeru, ko je bilo prisotno raziskovanje med otroki kot del normalnega spolnega razvoja, se je dejanje neustrezno klasificiralo kot spolno nasilje na način, ki je dodatno travmatiziral odraščajočega in pustil dolgotrajne posledice. Zato je zelo pomembna taktnost, strokovna presoja in sprejemanje ali prepuščanje odločitev za posamezno področje za to posebej usposobljenim strokovnjakom.

Več znanja, pripravljenih protokolov in odprtega dialoga med strokovnjaki in v družbi o različnih oblikah nasilja je doprineslo k dvigu občutljivosti tudi v odnosu do vrstniškega nasilja. K manjši pozornosti nanj so v preteklosti pripomogla tudi zmotna, zgrešena stališča in stereotipi, ki jih lahko srečamo še danes. Zavedati se moramo, da tudi na ravnanje strokovnih delavcev v primerih obravnave nasilja v veliki meri vplivajo osebna prepričanja, izkušnje in znanje. Na področju nasilja lažje in bolje delajo tisti kolektivi in posamezniki, ki so šli skozi potrebna dodatna usposabljanja, pridobili ustrezne veščine ter ozavestili in preoblikovali osebna prepričanja, ki bi lahko delovala kot ovire v procesu nudenja ustrezne pomoči. Navajamo nekaj takšnih prepričanj, vezanih na vrstniško nasilje:

- *»Vmešavanje odraslih bo stvari samo še poslabšalo!«*
- *»Otroci se morajo sami naučiti odzivanja na nasilje!«*
- *»Vrstniško nasilje utrdi osebnost, otroka naredi bolj odločnega in pogumnega!«*
- *»Ustrahovanje vrstnikov je normalen del odraščanja!«*
- *»Če sam ne bi izzival, ne bi prišlo do nasilja!«*
- *»Deklice niso nasilne!«*
- *»Dečki morajo biti nekoliko nasilni, da v tej družbi preživijo!«*
- *»Vrstniško nasilje pomaga pri socializaciji!«*
- *»Ko sami ne bodo kos situaciji, bodo iskali pomoč odraslih!«*

Izkušnje učijo, da se ob neukrepanju odraslih vrstniško nasilje hitro razrašča. Pravočasno in strokovno odzivanje je ključ do približevanja nični toleranci do nasilja. Nasilju se zaradi različnih razlogov ne moremo v celoti izogniti, saj nanj vplivajo otrokova starost, zrelost, sposobnost uravnavanja impulzov, raven samospoštovanja, občutek identitete, stopnja ugodja, ki ga ob izvajanju nasilja posameznik doživlja, sposobnost prenašanja frustracij in kakovost prilagajanja na stres, sposobnost empatije, vzorec vedenja v družini, sposobnost ubesedenja občutij, opremljenost z veščinami za reševanje problemov itd.

Odrasli dajemo pomen in sooblikujemo vrednostni sistem, o katerem lahko le govorimo ali ga tudi živimo, udeležujemo in s tem ustvarjamo standard za kakovost vsakodnevnega bivanja.

Biti pogumen, odgovoren in etičen

V Sloveniji smo se odločili za nično toleranco do nasilja in odločitev podprli z ustreznim zakonom za preprečevanje nasilja v družini, razvili protokole ravnanja ob razkritju nasilja nad mladoletno osebo itd. Zasnovani so regijski centri, ki jih na centrih za socialno delo vodijo imenovani kooordinatorji za preprečevanje nasilja. Le-ti združujejo različne »vladne in nevladne strokovne službe v namene zaščite pred nasiljem, usklajevanja postopkov delovanja in sodelovanja med njimi, strokovne podpore in usposabljanja ter dviga občutljivosti družbe v smeri zmanjševanja vseh oblik nasilja« (glej <http://www.scsd.si/koordinatorji-za-preprecevanje-nasilja.html>). Otroci in mladostniki, starostniki, invalidi, duševni bolniki in osebe z motnjo v duševnem razvoju so zgotovo najbolj ranljive skupine in zahtevajo našo posebno pozornost.

In vi? Ste še vedno »naglušni in slabovidni«, ali ste se odločili za odgovorno strokovno držo proti nasilju?

Kjub dogovorjenim strategijam ravnanja in pričakovani odgovornosti strokovnih delavcev v praksi žal še vedno prihaja do odlaganja pričakovanega ukrepanja, kar lahko izvira iz doživljanja čustva strahu in porajajoče se krivde, še posebej v primeru izkušenj, ko sproženi postopek prijave ni dosegel sodnega epiloga, ki bi navzven potrdil, da so strokovni delavci ravnali ustrezno. Vendar so to ločena dejstva. Potreba po ukrepanju v smeri zaščite šibkejšega pred nasiljem ne sme biti povezana s špekulacijo, kakšen bo izid na sodišču. To ni naloga in odgovornost strokovnih delavcev. Težko sprejemam njihov umik, ki je lahko posledica lagodnosti, strahu ali skrbi, da bodo imeli težave z dotičnimi osebami, starši, posamezniki, ki so lahko celo družbeno ugledni, ipd. Pomeni, da v takem primeru ne ravnajo do vseh ogroženih enako in v skladu z zakonom. Etična zaveza strokovnega delavca mora biti takšna, da se zavzame za slehernega otroka in mladostnika, za šibkejšega, ki se ne zmore ubraniti nasilju in mu tako pomagati v procesu opolnomočenja. Gabi Čačinovič Vogrinčič poudarja, da ko pride otrok po pomoč, v resnici pride po moč. Če je primanjkuje strokovnemu delavcu, kako naj potem nudi varnost otroku in mladostniku? Zato je prvi korak v tem, da se okrepi osebnostno in opremi z znanjem, zase najde podporo ali sprejme odgovorno odločitev, da ukrepa v skladu s svojo strokovno vlogo ali tega dela ne opravlja več. Tu ni srednje poti! Na nasilje se moramo odzvati dovolj hitro, strokovno in odgovorno, četudi se vselej znova kritično samosprašujemo in soočamo z dilemami.

Napačna prepričanja v odnosu do nasilja krepijo neodzivanje. Pogosto slišimo opravičevanja, izgovore, da

nasilno vedenje ni bilo namrečno, da se je zgodilo po nesreči, da je otrok ali odrasli vrstnika udaril slučajno, da ne ve, zakaj je to naredil, da mu je žalitev »ušla« iz ust ... Starši lahko ob pojavu nasilja nad otrokom poudarjajo, da gre za enkratni dogodek, da ni v osnovi nasilna oseba, da ne bi udarili, če bi otrok ubogal, da je otrok sam odgovoren za nasilje, ki ga je doživel, ipd. Aničičeva (2010) navaja, da šele potem, ko nasilje prav razumemo, lahko tudi pravilno delujemo: **»Nasilje je v resnici namerno vedenje, ker ga povzročamo z namenom, ker hočemo nekaj doseči. Nasilje je vedenje, ki je nadzorovano (posledica naše odločitve), je razumno (lahko razumemo, kaj je bil namen), je zavestno (zavedamo se, kaj se je zgodilo), je predvidljivo (vemo, do koga in v katerih okoliščinah bomo povzročili nasilje), je večkratno vedenje (preden oseba povzroči fizično nasilje, ki se najpogosteje definira kot »prvič«, uporabi že psihično nasilje).«** Dodaja še, da ljudje, ki so večkrat povzročili nasilje in želijo v naprej ravnati drugače, običajno zaznavajo neprijetne občutke: krivdo, sram, odgovornost. Vsi ti občutki so nujna notranja motivacija, ki jih spodbuja k spremembi vedenja. Seveda pa otroci, dokler se ne naučijo drugačnih vzorcev odzivanja, praviloma nimajo izbire. Potrebujemo podporo in pomoč, da socializirajo svojo agresivnost ter se naučijo izražati in dosegati svoje želje in potrebe na sprejemljiv, do sebe in drugih na nenasilen način. Z uspešno vzgojo in s preoblikovanjem nasilnih vzorcev lahko preprečimo, da bi otrok in mladostnik zasidrala nasilne in rigidne vedenjske vzorce.

Nadaljevanje v naslednji številki. •

na obisku

NAREDITI NEKAJ DOBREGA ZA BOGA

Polona Miklič

Obisk

Župnijske karitas Ljubljana – Marijino oznanjenje

»Kmalu po upokojitvi sem sredi nakupovalnega središča naletela na gospoda Toneta. Kar tam me je povabil k sodelovanju pri Župnijski karitas. Ne vem, kaj si je mislil ob moji reakciji, saj sem ga od veselja skoraj objela. Že nekaj časa pred upokojitvijo sem namreč razmišljala o vključitvi v kakšno prostovoljno dejavnost, da bi, kot pravi mati Terezija, naredila nekaj dobrega za Boga,« o svojih začetkih dela pri ŽK Marijino oznanjenje razmišlja prostovoljka gospa Cvetka. V tem duhu in s takim veseljem so se ekipi prostovoljcev pridružili tudi drugi. Nekateri so se poznali že od prej, iz službe, zakonske skupine,

soseske, na Karitas so jih povabili znanci, drugi so prišli na lastno pobudo.

Veliko dobre volje in vedrine je bilo čutiti tudi ti- sto dopoldne, ko sem jih ujela sredi polne zagnanosti. V čakalnici se je trlo ljudi, prišli so po mleko, kruh, testenine in konzerve, ki jih delijo ob sredah med 8. in 12. uro. Poleg hrane takrat lahko prejemniki izberejo tudi oblačila in obutev, ki so na voljo na lepo urejenih policah. Večina ljudi se pred vhodom zbere že zgodaj zjutraj, za mnoge, posebej za tiste, ki živijo sami, je to neke vrste druženje, priložnost za klepet.

Prostovoljka gospa Marjana pravi, da se ji je zelo vtisnila v spomin

gospa, ki se je po dolgem oklevanju opogumila in prišla po pomoč. Vse življenje je trdo delala, zdaj pa ji njena pokojnina ne zadošča za preživetje. Ko je vstopila, jo je bilo sram, da mora prositi za hrano, zanjo je bilo to ponižujoče. Ulile so se ji solze, razjokala se je. »Takih zgodb je veliko. Na Karitas prihajajo obrazi, ki jih poznam še iz službe, ljudje, ki so vse življenje pridno delali,« pravi gospa Marjana. Pred njihovimi vrati pogosto prespi starejši gospod, ki živi na ulici. Zjutraj si v sosednjem lokalu sposodi metlo, jim pred vhodom pomete in pospravi. Morda se tako tudi on vsaj malo počuti del njihove ekipe, nekomu pripada.

Mirno in z dobro voljo naši sodelavci vsako sredo postrežejo več kot 400 ljudi. Ta številka iz leta v leto narašča. Hrano kupujejo iz sredstev župnije in samostana, nekaj je podarjene hrane, delijo pa tudi hrano iz zalog EU. Prav za vsakega so našli čas za lepo besedo, delo je potekalo tekoče in brez zapletov, saj so dobro organizirani in si naloge razdelijo. Hrano nabavlja gospod Tone, ki poišče najugodnejšega ponudnika in se dogovori za dostavo. Karitas poskrbi tudi za sendviče (oziroma kruh in konzerve), ki se delijo na porti frančiškanskega samostana vsak dan od 8. do 9.

ure. Namenjeni so predvsem posameznikom in brezdomcem, medtem ko ob sredah dopoldne s hrano in obleko oskrbijo družine. Te k njim prihajajo z vseh koncev mesta. Pravijo, da nadaljujejo tradicijo frančiškanskega samostana in delijo hrano vsem, ki jo potrebujejo. Posebne vrste pomoči so deležne družine, ki prebivajo v župniji Marijino oznanjenje, mesečno jim izdajo naročilnico za hrano po izbiri, na tajništvu pa enkrat mesečno obravnavajo njihove prošnje za plačilo položnic za tekoče življenjske stroške.

Materialno pomoč so nadgradili z brezplačnim pravnim svetovanjem, prejemnikom želijo pomagati do pra-

vic, ki se jih mnogi niti ne zavedajo, kaj šele da bi si lahko privoščili mnenje ali posredovanje odvetnika. Tako v okviru Karitas vsak prvi in tretji četrtek v mesecu ob 17. uri pravnik prostovoljec nudi brezplačno pravno svetovanje.

V kratkem času, ki sem ga preživela med njimi, sem dobila prijeten občutek, da ljudje zanje niso le imena in priimki, in predvsem, da se ne ozirajo na to, ali so Slovenci, tujci, katoličani, muslimani ... – zanje so preprosto ljudje, ki potrebujejo pomoč. Ne glede na narodnost in veroizpoved, vsak ima svojo zgodbo. V zadnjih letih se povečuje število tujcev, veliko je Makedoncev, Albancev, Bolgarov in Romunov, s slednjimi je še posebej težko najti skupen jezik, saj poleg romunščine znajo le italijansko.

Veseli so, da je župnija prostore na Natorjevi ulici namenila prav ŽK, v tem vidijo veliko spodbudo in priznanje njihovemu delu. Poleg čakalnice in

V letu 2013 je ŽK Ljubljana – Marijino oznanjenje pomagala 1.021 prejemnikom, 126 družinam, 95 tujcem, tedensko so v povprečju sprejeli 344 ljudi, na domu obiskovali 60 oseb, 147 osebam nudili pravno pomoč in svetovanje. Razdelili so 17.030 kg hrane, kupljene iz sredstev župnije in samostana, 21.171 kg hrane iz zalog EU, 3.800 kg darovane hrane, 1.205 kg pralnega praška ter 3.100 kg oblačil.

prostora za delitev imajo tudi prostorno in urejeno skladišče za hrano.

Voditeljica ŽK gospa Jana pravi, da imajo pri svojem delu veliko podporo tudi s strani ljudi, tako vernih kot nevernih. Spomni se lepe geste družine, ki se je odločila, da si za praznike ne bodo kupovali daril, ampak temu namenjen denar darovali Karitas. Ali pa skupine mladih, ki je samoiniciativno izpeljala zbiralno akcijo za Karitas. Mlade aktivno vključujejo

tudi v delo Karitas, obiskujejo starejše v domu ostarelih in po domovih.

Največjo oporo pa imajo v patru Pavletu Jakopu, ki pravi, da moramo, kadar nas skrbi, ali bo dovolj sredstev za ljudi v stiski, ohraniti zaupanje, ne skrbeti za jutri, če danes živimo z dobroto. To je naša gotovost. Tako kot je Jezus zagotovil Frančišku, da bo svet delil zadnji kos kruha z njim, če bo živel svoje uboštvo. •

DRUŽINA, KI MOLI

Papež Frančišek

Prilika o farizeju in cestninarju

Nekaterim, ki so zaupali vase, da so pravični, in so zaničevali druge, je povedal tole priliko: »Dva človeka sta šla v tempelj molit: eden je bil farizej, drugi cestninar. Farizej se je postavil in pri sebi molil takóle: ›Bog, zahvaljujem se ti, da nisem kakor drugi ljudje: grabežljivci, krivičniki, prešuštniki ali tudi kakor ta cestninar. Postim se dvakrat na teden in desetino dajem od vsega, kar dobim.‹ Cestninar pa je stal daleč proč in še oči ni hotel vzdigniti proti nebu, ampak se je tolkel po prsih in govoril: ›Bog, bodi milostljiv meni grešniku!‹ Povem vam, ta je šel opravičen domov, oni pa ne; kajti vsak, kdor se povišuje, bo ponižan, in kdor se ponižuje, bo povišan.«

Lk 18,9–14

Evangeljski odlomek nam predstavi dva načina molitve: napačen farizejev ter pristen cestninarjev. Farizej uteleša držo, ki ne izraža zahvaljevanja Bogu za njegovo dobroto in usmiljenje, temveč zadovoljstvo s samim seboj. Farizej se ima za pravičnega, zadovoljen je, ker je z njim vse v redu, se s tem šopiri ter druge sodi zviška, s svojega podstavka. Nasprotno pa je cestninar redkobeseden. Njegova molitev je ponižna, trezna, prežeta z zavestjo lastne nevrednosti, lastne revščine. Ta človek pa si resnično prizna, da potrebuje Božje odpuščanje, Božje usmiljenje. Cestninarjeva molitev je molitev ubožca, ki je Bogu všeč, kakor pravi prvo berilo, 'njegova prošnja sega do oblakov' (Sir 35,20), medtem ko je farizejeva obtežena z navlako nečimrnosti.

V luči te Božje besede bi želel vprašati vas, drage družine: molite kdaj v družini? Nekateri da, to vem. Toda mnogi pravijo: kako to narediti? Jasno, to se stori tako, kot je storil cestninar: ponižno pred Bogom. Vsak naj ponižno pusti, da se Bog ozre nanj, ter ga zatem prosi, naj pride nanj njegova dobrota. Toda kako to storiti v družini? Saj se zdi, da je molitev nekaj osebnega, in potem ni v družini nikoli primernega ter mirnega trenutka ... Da, res je, vendar pa gre tu tudi za ponižnost, za priznanje, da potrebujemo Božjo pomoč kakor cestninar. Vse družine, vsi potrebujemo Boga, vsi. Potrebujemo njegovo pomoč, njegovo moč, njegov blagoslov, njegovo usmiljenje, njegovo odpuščanje. Vendar pa je potrebna preprostost. Za molitev v družini je potrebna preprostost. Molitev Očenaša, ko smo zbrani okoli mize, ni nekaj izrednega, je možna. Tudi moliti skupaj rožni venec v družini je zelo lepo, daje veliko moči. Prav tako moliti drug za drugega: mož za ženo, žena za moža, oba za otroke, otroci za starše, stare starše ... Molite drug za drugega. Takšna je molitev družine in molitev krepí družino.

Odlomek iz homilije na romanju družin k sv. Petru, oktober 2013 •

UNIČUJOČA MOČ VODE

Igor Luzar

Poplave 2014

Leta 2010 se nas prizadele hude poplave. Presenetile so nas. Ko smo dolgo mislili, da imamo naravo tako rekoč že pod svojo kontrolo, je ta zopet pokazala svojo moč, ki zna tudi uničevati. Za poplave leta 2010 so nekateri govorili, da gre za »stoletne poplave«, ki se v tako velikem in uničujočem obsegu pač ciklično pojavljajo na dolgi rok. Morda samo celo pomislili: »Hvala Bogu, sedaj je to za nami. Vsaj za sto let imamo mir.« Pa je narava zopet presenetila in udarila z vso silovitostjo. Poplavni val, ki so ga meteorologi kar točno napovedali, je skrajni južni del Dolenjske dosegel v noči s 13. na 14. september. Najbolj so bili prizadeti Kostanjevica na Krki (ki jo je popolnoma poplavelo), Šentjernej s širšo okolico in Škocjan. Reka Krka je

Foto: Igor Luzar

v spodnjem delu prestopila bregove in zalila številne hiše in gospodarske objekte. Kot običajno v primeru naravnih nesreč so najprej priskočili na pomoč gasilci in civilna zaščita in v nekaterih delih tudi pripadniki Slovenske vojske.

Po prejemu prvih obvestil, kje je bilo najhuje, smo se na Škofijski karitas Novo mesto takoj povezali z Župnijskimi karitas, da bi lahko ocenili stanje – in predvsem našli način, kako pomagati, da bi bila pomoč najbolj učinkovita. Tajnik Gregor je prevzel koordinacijo obveščanja in razvažanja pomoči – pitne vode in hrane. To je bilo tisto, kar so prizadeti v prvi fazi najbolj potrebovali. Takoj smo se povezali tudi z organi Slovenske karitas, ki je kot prvi ukrep za vse prizadete nakazala prvo denarno pomoč. Ko se je vodna stihija nekoliko umirila, sva s tajnikom Gregorjem Vidicem obiskala dekana g. Trpina v Šentjerneju in skupaj z njim smo odšli na teren – tja, od koder so prišla obvestila, da je bilo najhuje.

Poleg narasle vode so največjo nevarnost tokrat predstavljali sproženi plazovi, ki so ogrožali nekatere hiše. Nekaj izkušenj, kako ukrepati v poplavah, smo

dobili že pred štirimi leti. To nam je koristilo pri oblikovanju primerne odziva v letošnji nesreči. Ključnega pomena je povezanost Župnijske karitas na prizadetem območju, ki dejansko situacijo nesreče doživlja od blizu, in Škofijske ter Slovenske karitas, ki potem lahko sproži širše ukrepe odziva. Prva ocena škode na področju ŠK Novo mesto znaša okoli 13 milijonov evrov. Predvsem sta prizadeti občini Kostanjevica na Krki in Šentjernej. Solidarnostna akcija zbiranja sredstev, ki jo je ob vodni ujmi sprožila SK, bo z zbranimi sredstvi vsaj deloma ublažila stisko prizadetih. Strah in nemoč pred uničujočo silo podivjane vode pa bosta ostala v ljudeh zakoreninjena še dolgo časa. Iskrena hvala vsem, ki ste se s svojo pomočjo takoj odzvali in pomagali po najboljših močeh. Kot pravi pesnik: »Gorjé, kdor v nesreči biva sam.« Solidarnost ne pozna meja in ovir.

Poplave so resneje prizadele tudi nekatere vasi v Prekmurju. Po vhodnem delu Slovenije pa so tudi številna manjša območja in gospodinjstva, ki so bila prizadeta s plazovi in poplavami.

Sodelavci Karitas so danes na terenu in skupaj z gasilci in civilno zaščito ugotavljajo potrebe prizadetih prebivalcev. Vsekakor bo Karitas nemudoma pomagala s hrano, kjer bo to potrebno.

Še večja pomoč pa bo potrebna v naslednjih dneh in tednih, zato Slovenska karitas danes začenja z dobrodelno akcijo za pomoč prizadetim v poplavah. Vabimo vse ljudi odprtega srca, da skupaj pomagamo najbolj prizadetim. Iskrena zahvala vsem, ki bodo prispevali za prizadete v poplavah. •

Foto: Igor Luzar

Donacije lahko darovalci posredujejo na:
SLOVENSKA KARITAS

Kristanova ulica 1

1000 Ljubljana

TRR: SI56 0214 0001 5556 761,

Namen: POPLAVE SLOVENIJA, Sklic: SI00 201,

Koda namena: CHAR, BIC banke: LJBASI2X.

Za poplavljenе v Sloveniji lahko prispevate 5 EUR tudi z SMS-sporočilom KARITAS5 na 1919.

Nina Stenko Primožič

V oktobru, natančneje 18. 10., obeležujemo Evropski dan boja proti trgovini z ljudmi. Obenem pa bomo v tem mesecu tudi zaključili s projektom »Bodi pozoren. Bodi previden.«, ki ga sofinancira Urad Vlade RS za komuniciranje, v okviru katerega smo o trgovini z ljudmi ozaveščali učence 7., 8. in 9. razredov osnovne šole, otroke v njihovih lokalnih skupnostih ter strokovno in širšo javnost. Tako so nastali didaktični in video materiali (didaktična namizna igra V labirintu trgovine z ljudmi ter kratek trailer o otroškem beračenju).

V tem projektu se je prizadevanjem Slovenske karitas v boju proti trgovini z ljudmi in prisilni prostituciji s svojo pesmijo Gloria in istoimenskim videospotom pridružila tudi slovenska glasbenica Neisha. Veseli smo bili njenega povabila in tako je nastala skupna akcija »#stopProstituciji #nisiSama«, ki opozarja na problematiko prostitucije in prisilne prostitucije v Sloveniji.

V Sloveniji je prostitucija dekriminalizirana. Slednje pomeni le, da prostitucija ni več kaznivo dejanje, je pa še vedno kaznivo napeljevanje k prostituciji oziroma tako imenovano zvodništvo, ko del plačila od storitve pobere organizator. Sicer pa v Sloveniji prednjačita hotelska in barska ter stanovanjska prostitucija, medtem ko klasične, poulične prostitucije, skorajda ni.

Na Slovenski karitas preko dolgoletnega izvajanja programa pomoči žrtvam trgovine z ljudmi (ki so v največji meri prav žrtve prisilne prostitucije), dela na terenu, številnih individualnih razgovorov ter povezanosti z drugimi organizacijami ocenjujemo, da je v Sloveniji med 10 in 20 nočnih lokalov, klubov, kjer dekleta poleg artističnih točk, striptiza ipd. izvajajo tudi spolne storitve. Tako ocenjujemo, da v Sloveniji par sto oseb ženskega spola izvaja tovrstne spolne storitve v nočnih klubih. Še več pa je tovrstne ponudbe preko spleta in oglasov v časopisu pod krinko vročih linij. Po splošnih ocenah, in če poenostavljeno zrcalimo rezultate obširnejših raziskav v bližnjih zahodnih državah, pa naj bi bilo glede na število prebivalcev v izvajanje spolnih storitev v Sloveniji vključenih približno tri tisoč oseb.

Po izkušnjah in ocenah naših kolegov Karitas z avstrijske Koroške, kjer je prostitucija regulirana in spremljana ter dovoljena v licenciranih bordelih, se na Koroškem 10 % vseh oseb, ki izvajajo spolne storitve, popolnoma prostovoljno odloči za tovrstno delo kot izbiro poklica, 70 % oseb v prostitucijo prisilijo različni socialno-ekonomski dejavniki (npr. revščina ipd.), 20 % oseb je siljenih v prostitucijo – fizično in psihično ter brezkompromisno. Torej je kar 90 % oseb v prostitucijo posredno ali neposredno prisiljenih, seveda gre večinoma za ženske.

Izstop iz začaranega kroga prostitucije je zelo težak, velikokrat nemogoč zaradi zvodnikov ali organiziranih kriminalnih združb, ki se poleg prostitucije pogosto ukvarjajo tudi s trgovino z ljudmi.

Na Slovenski karitas želimo, da bi Neishin spot Gloria s svojo vsebino in melodijo postal opozorilo in sporočilo:

- da je (prisilna) prostitucija razširjena tudi v Sloveniji,
- da ima vsaka prostitucija praviloma za žensko tragičen konec – nasilje, zvodništvo, spolno prenosljive bolezni, zasvojenost, razvrednotenje ...
- da je prisilna prostitucija nevarnost, ki lahko doleti tudi slovenska dekleta preko mamljivih ponudb za delo doma in v tujini,
- da je možno izstopiti iz začaranega kroga prostitucije preko programov, ki jih ponuja Karitas na področju oskrbe žrtev trgovine z ljudmi, materinskih domov in varnih hiš ter pomoči odvisnikom.

Ob tej akciji se je aktivirala tudi spletna stran www.nisisama.si ter telefonska številka za pomoč ženskam, ki želijo izhod iz sveta prostitucije.

Ob tem izražamo zahvalo Neishi za njen jasen glas proti prostituciji ter vsem radijskim postajam, ki bodo sporočilo o upanju in pomoči ponesle po vsej Sloveniji. •

#zaPomočPokliči
#callForHelp
#телефонДоверия
Tel: 01 / 300 59 79

Projekt sofinancira

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE RS ZA KOMUNICIRANJE

ČAROBNI DAN

Mojca Kepic

Zadnja sončna nedelja konec avgusta je številne družine pripeljala v Volčji potok na Čarobni dan. Veselo dogajanje ob različnih glasbenih gostih in delavnicah je tudi sodelavce Karitas in sodelavce Radia Ognjišče družilo na stojnici, kjer smo zbirali šolske potrebščine za otroke iz socialno ogroženih družin. Glasba, tople besede, srečevanje družin so nas povezovali med seboj. Otroci so prinašali zvezke, barvice, torbe, igrače, družabne igre ... kupček pa je postajal vse večji. Otroci so v zahvalo dobili bombonček, odrasli pa »misel za v žep«. Kako lepo je opazovati otroke, ki imajo tako veliko srce. Staršem pa se je ob trenutkih, ko so gledali svoje otroke ob poklanjanju šolskih potrebščin za sovrstnike, v njihovih očeh zasvetila iskrica sreče.

Nabral se je lep kup šolskih potrebščin za otroke iz družin, ki živijo v pomanjkanju. Preko 50 šolskih torbic, 300 zvezkov, suhih in tempera barvic, šilčkov, ravnil ... ter nekaj denarja, ki smo ga dodali iz sredstev, zbranih v akciji Otroci nas potrebujejo. Dan, ki smo ga preživeli v krogu družin, je bil res čaroben, tako kot bo čaroben trenutek, ko bodo otroci prejeli podarjen zvezek, barvice ... in z nasmehom zakorakali v šolske klopi. •

Foto: arhiv Radio Ognjišče

celje

POČITNIŠKE DELAVNICE V DUHU DVEH FRANČIŠKOV

Andreja Gumzej

Sredi julija je Župnijska karitas Mozirje-Šmihel v župnijskih prostorih že enajstič zapored izpeljala počitniške delavnice. V tednu med 14. in 18. julijem se je z več kot tridesetimi otroki ukvarjalo dvajset mladih animatorjev, mentoric tujih jezikov in sodelavcev mozirske Karitas.

Po vsakodnevem uvodnem nagovoru in molitvi so se otroci z mentoricami najprej za dobro uro po skupinah posvetili učenju angleščine, nemščine in azijskih pismenk ali se potopili v svet pravljic in zgodb. Po malici so na mnogotere načine zaposlili še svoje prste in z obiljem ustvarjalne domišljije iz različnih materialov šivali, vezli, barvali, izdelovali suho cvetje, obdelovali les, oblikovali mini herbarije na glinenih ploščicah ... Eden od namenov teh delavnic je približati otrokom drobna opravila in veščine, kot so vdeti šivanko, prišiti gumb, narediti vozec. Za vsakega otroka so mojstri mizarji izrezali panjsko deščico. Iz nje je kasneje s pomočjo spretnih slikarke Danice Janžovnik nastala poslikana panjska končnica. Sreda je na počitniških delavnicah namenjena posebnemu gostu. Letos se je vabilu prijazno odzval Jernej Mazej z delavnico Zeleni izziv in otrokom pomagal zasaditi lončke z zelišči in sadikami zelenjave.

Med delom, katerega namen je kratkočasiti in prenašati bogato znanje izkušenih mentorjev na mlajše, so udeleženci počitniških delavnic sledili vodilni misli Skupaj z Jezusom nam je lepo. Hkrati pa so si z vsem, kar so počeli, prizadevali ohraniti lepoto in bogastvo stvarstva, na kar nas opozarja papež Frančišek in kar je izkazoval sv. Frančišek Asiški. Zdrav odnos do narave in domačega ter prizadevanje za otrokom in okolju prijazno igračo pa so lahko pokazali tudi v Menjalnici igrač. Vanjo so nekateri prinesli igračo, ki so jo »prerasli« ali se je naveličali, in odnesli drugo, rabljeno, a njim zanimivo in novo.

Zadnji dan počitniških delavnic Karitas se je začel z blagoslovom, ki ga je podelil duhovni pomočnik Alfonz Lampret, nato pa so se otroci z mentorji s pesmijo in besedo predstavili še družinam in prijateljem. •

koper

TUJEC SEM BIL IN STE ME SPREJELI

Jožica Ličen

20. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas

Iz želje Karitas po tem, da bi preko likovnih umetnikov pokazali in dokazali, da je prav vsak človek poklican, da svoj talent in svoj čas daruje za druge, je nastala likovna kolonija Umetniki za Karitas. Likovna kolonija Umetniki za Karitas je prerasla pričakovanja. To je postal prepoznaven projekt, saj so bili udeleženci prav z vseh petih celin.

V organizaciji Škofijske karitas Koper je na Sinjem vrhu nad Ajdovščino od 18. do 22. avgusta 2014 potekala 20. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas. Geslo kolonije in prodajnih razstav 2014/2015 je: »Tujec sem bil in ste me sprejeli!« (Mt 25,35) Izkupiček prodanih del bo namenjen pomoči tujcem.

V 20. koloniji so ustvarjali slikarski zakonski pari, ki so sodelovali v preteklih kolonijah:

Iz Slovenije: Irena Jeras Dimovska in Boge Dimovski; Silva Karim in Azad Karim; Marta Jakopič Kunaver in Matej Kunaver; Polona Kunaver Ličen in David Ličen; Maša Bersan Mašuk in Nikolaj Mašukov; Klementina Golija in Klavdij Tutta.

Iz tujine: Sumiko Kiyohara in Jože Stražar iz Švedske, Susanne Gimbel Kortan in Helmut Kortan iz Avstrije; Ana Marija Botteri Peruzović in Hrvoje Marko Peruzović s Hrvaške.

Iz tega društva je nastalo 48 slik v vrednosti 36.000 EUR.

Med samo kolonijo in ob dnevu odprtih vrat so se pridružili še strokovni sodelavci, udeleženci preteklih kolonij in ljubiteljski slikarji, ki so darovali 110 likovnih del.

Tako je v celotnem dogajanju nastalo 158 likovnih del v skupni vrednosti skoraj 50.000 EUR.

Projekt Umetniki za Karitas je sestavljen iz treh delov:

Mednarodna likovna kolonija, kjer se zadnji teden v avgustu na Sinjem vrhu nad Ajdovščino zbere 10 akademsko izobraženih ali drugače uveljavljenih likovnih ustvarjalcev iz Slovenije in tujine. Ob dnevu odprtih vrat se jim pridružijo še udeleženci preteklih kolonij in likovni ustvarjalci, ki želijo za namen kolonije podariti svoje likovno delo. Izbor likovnih ustvarjalcev opravi strokovni svet kolonije. V 20 kolonijah je v katalogih zapisanih 1.381 imen avtorjev, nastalo je 2.132 likovnih del, od katerih jih je dve tretjini že prodanih.

Potujoče prodajne razstave imajo namen ozaveščanja ljudi o umetnikih današnjega časa, prinašati mednje sporočilo lepote, obenem pa tudi opozarjati na stiske, ki jih pri Karitas zaznavamo kot najbolj aktualne, torej prinašati sporočilo dobrote. Vsako leto je približno 10 do 12 prodajnih razstav. V vseh teh letih jih je bilo 210. Poleg Slovenije (Ljubljana, Maribor in drugi kraji) redno odhajamo v sosednjo Gorico in Trst, obiskali pa smo tudi Sarajevo, Dunaj in Bruselj.

Namen prodaje likovnih del je tretja faza dogajanja, vsako leto je izkupiček namenjen blažitvi neke stiske (matere, otroci, družine, brezposelni, brezdomci, zasvojeni ...), pomemben je moto kolonije, ki prenaša med ljudi sporočilo določene problematike in vabi k čutenju.

Ob dvajseti koloniji smo se odločili, da pozornost namenimo tujcem, ki so v celem svetu najbolj ogrožena populacija. Izziv za to so bile besede papeža Frančiška ob obisku Lampeduse, zato tudi moto kolonije in prodajnih razstav: »Tujec sem bil in ste me sprejeli«.

Likovna dela so bila do 15. septembra razstavljena na Sinjem vrhu in nekatera so že dobila svoje lastnike, potem pa se začne njihovo potovanje. Naslednja razstava je 30. septembra v Rimu, 21. novembra na dvorcu Zemono pri Vipavi, decembra 2014 pa v Galeriji Ars v Gorici. •

maribor

5. ROMANJE SODELAVCEV IN PROSTOVOLJCEV KARITAS MARIBORSKE NADŠKOFIJE

Darko Bračun

V soboto, 23. avgusta 2014, je v zgodnjih dopoldanskih urah kar 6 avtobusov in 1 kombi romarjev iz Župnijskih karitas mariborske nadškofije romalo k sv. Juriju v Slovenskih Konjicah. Pred kulturnim domom je romarje pozdravil domači župnik in arhidiakon g. Jože Vogrin ter po kratkem kulturnem programu ljudskih pevcev romarje po starem trgu Konjic povabil k sv. maši v župnijsko cerkev.

Sv. mašo je ob somaševanju mnogih duhovnikov daroval dr. Franc Kramberger, nadškof v pokoju. Med pridigo je posebej opozoril na pomembnost karitativnega dela v Cerkvi in navajal evangeljske spodbude k še učinkovitejšemu in zavzetejšemu delu za sočloveka v stiski. Udeleženci so globoko doživeli ponovno srečanje ob oltarni mizi, kar se je posebej čutilo v zbranem sodelovanju in ubranem ljudskem petju vsega občestva v cerkvi.

Po sv. maši je sledilo okrepcilo in natančno načrtovani ter vodeni ogledi treh znamenitosti Slovenskih Konjic: Žičke kartuzije, Doma Čebelica in Zlatega griča. Kljub velikemu številu udeležencev (350) so le-ti ob vodstvu lokalnih vodičev lahko doživljali življenje in pomen menihov, ki so stoletja živeli v žički kartuziji, spoznali življenje in delo varovancev dnevnega centra in utrip bivalne skupnosti oseb z motnjo v telesnem in duševnem razvoju v Domu Čebelica, ki deluje pod okriljem mariborske Karitas, ter dobili dragocene informacije o sistemu in umetnosti pridelave ter negovanja žlahtne kapljice v najsodobnejši vinski kleti Zlati grič.

Večernice ob 17. uri so napovedovale skorajšnji konec romarskega dne. Pete litanije Matere Božje in odpevi so blagodejno zaokrožili doživetja vsega

dne, zato ni čudilo dejstvo, da se romarji kar niso mogli posloviti drug od drugega, saj se je prijetno druženje ob medsebojni izmenjavi, pogovorih in pesmi zavleklo do poznega večera.

Udeleženci 5. romanja sodelavcev Karitas mariborske nadškofije se romanja spominjajo z velikim veseljem in se zahvaljujejo za požrtvovalnost in gostoljubnost arhidiakona g. Jožeta Vogrina in njegovih sodelavcev lokalne in sosednjih Župnijskih karitas ter drugih župnijskih sodelavcev, ki so pomagali pri izpeljavi odlično organiziranega romanja Karitas 2014. •

SPET NAM JE BILO LEPO

Jožica Ravš

V župniji Gornja Polskava že nekaj let zadnjo nedeljo v avgustu pripravijo srečanje bolnikov, invalidov in ostarelih. Tudi letos je bilo tako. Srečanje je poleg domačega župnika vodil škof Jožef Smej, ki je pri svojih 92 letih še vedno poln življenjskih moči. Ganljivo je bilo prisluhniti njegovemu nagovoru vsem prisotnim v cerkvi. Občudovanja vredno je tudi njegovo zaupanje v Marijo in njeno pomoč. Srečanje se je nadaljevalo v prijetnem druženju pod brajdami pri župnišču, kjer so za postrežbo poskrbeli člani letos ustanovljene Karitas na Zg. Polskavi.

Udeležilo se ga je približno 55 ljudi. Za ubrano petje so poskrbeli domači cerkveni pevci. Organizatorjem veliko pomenijo besede prisotnih: »Hvala! Spet ste se potrudili, da nam je lepo. Škoda, da ne pride še več ljudi.«

Iskrena hvala vsem, ki so kakorkoli pripomogli, da je letošnje srečanje uspelo. Starost je obdobje, ki ga bomo, upamo, nekoč doživeli vsi. Kljub telesni oslabeledosti je lahko bogata in vesela. Žal pa tudi osamljena in žalostna. Prizadevali si bomo, da bo v naši sredi čim manj osamljenih ljudi. •

DAN ODPRTIH VRAT DOMA DANIJELA HALASA

Natalija Ritlop

Na deževen jesenski dan, dne 10. 9. 2014, smo v domu pripravili že 3. tradicionalni dan odprtih vrat Doma Danijela Halasa Velika Polana. Vreme ni pokvarilo vzdušja. Nasprotno. Ob pestro pripravljenem programu je vsak stanovalec in obiskovalec našel nekaj zase.

Ob 10. uri je gospod škof, monsinjor dr. Peter Štumpf, daroval sveto mašo, kjer smo se zahvalili za dosedanje delo ter prosili za dobro naših stanovalcev in zaposlenih. Ob 11. uri se je na recepciji doma odvijal kulturni program, kjer so se s štirimi pesmimi predstavili pevci pevske skupine Doma Danijela Halasa z imenom Polanske štorklje. S svojimi pesmimi so nas razveselili tudi pevci Društva upokojujencev Velika Polana, ki se ob večjih prireditvah radi odzovejo našemu povabilu. Sledila je otvoritev razstave likovnih del, na kateri so imeli obiskovalci priložnost pogledati likovno razstavo na temo Poletje, ki se je

odvijala v domu pod vodstvom Monike Novak. Po prijetnem vzdušju smo se odpravili še na jesenski piknik, ki je zaradi slabega vremena potekal v jedilnici doma. Po odlični hrani, ki je nastala izpod pridnih rok kuharjev Doma Danijela Halasa, smo se še poveselili pri družabni igri – sobni košarki, kjer so se pomerile tri ekipe: zaposleni, stanovalci in gosti. Seveda so z visoko prednostjo zmagali stanovalci, ki so prejeli sladko nagrado – veliko čokolado. Za konec so še stanovalci zaplesali in zapeli nekaj pesmi. Veselimo se že naslednjega dneva odprtih vrat. •

murska sobota

LJUBIM TE! POTREBUJEM TE! ODPUŠČAM TI!

Slavica Trstenjak

V soboto, 13. septembra 2014, so se v župnijski cerkvi sv. Jurija ob Ščavnici srečali jubilarji skupnega zakonskega življenja. Bilo je 31 parov. Zanimiva, starostno raznolika družba, od tistih, ki imajo že 55 let skupnega življenja, do tistih, ki so obhajali svojo prvo petletko zakona.

Mašo za jubilate je daroval farni župnik Boštjan Ošljaj, ki je povedal, kako je ponosen nanje, da so ostali zvesti svoji obljubi pred Bogom. Marsikdaj pride kakšna preizkušnja v življenju vsakega zakona. V nobenem ni izjem. Zelo pomembno pa je, da znata težave, nezaupanje, razočaranja in žalost izmoliti in se priporočati v Božje varstvo. Zbrane jubilate je nagovorila tudi voditeljica Župnijske karitas Sv. Jurij Slavica Trstenjak in povedala: »Zaobljubili ste se drug drugemu in to potrdili. Danes obhajate obletnico. V tem času ste sejali in sadili, zato ste tudi kaj poželi. Sadovi vašega skupnega življenja so otroci, so številna dobra dejanja, ki ste jih storili za svoje drage in za širšo skupnost. Predvsem pa vam danes gre zahvala za vaš zgled, da ste vztrajali v lepih in hudih dneh vašega življenja. Tako imamo danes res velik razlog, da se Bogu zahvalimo in ga hkrati prosimo za nadaljnje varstvo in blagoslov.« Prav tako je spregovorila o tem, kako pomembno je, da zakonca ne pozabita na tri pomembna načela v zakonskem življenju: Ljubim te! Potrebujem te! Odpuščam ti!

Po obredu je gospod župnik vsakemu paru podaril svečo in jim položil na srce, naj jo prižgejo, ko bodo doma kakšni tihi dnevi. Naj ju ta svetloba sveče poveže v ljubezni in potrpežljivosti.

Srečanje se je nadaljevalo v družabnem prigrizku v veroučnih učilnicah. Lepo je bilo klepetati. Nikamor se ni nikomur mudilo. Sonca sicer ni hotelo biti, bil pa je čas drug za drugega. •

letovanja

POLETJE V SONČNI HIŠI

V »Sončni hiši« v Portorožu že 20 let potekajo letovanja družin iz vse Slovenije, ki se tedensko zbirajo iz posameznih Škofijskih karitas. Ti tedni so vsako leto nekaj posebnega in prinašajo za mnoge družine možnost oddiha in nekaj dni brez skrbi za preživetje. Nekaj posebnega so tudi zato, ker so strokovno vodeni, družine pa imajo možnost povezovanja in tudi duhovne spodbude. V nadaljevanju si lahko preberete utrinke letošnjega poletja.

Teden razvajanja

Milena Brumat

Letovanje družin ŠK Koper

Letos sem po spletu okoliščin zelo na hitro prevzela vodenje letovanja družin ŠKKP. Čeprav nisem načrtovala, da bom teden dni v juliju z družinami v Sončni hiši, sem se nove naloge kar razveselila. Po veliko letih dela v materinskem domu in varni hiši mi je letovanje z družinami prineslo novo, prijetno izkušnjo. Ker ni bilo časa za oblikovanje tima z animatorji, smo se kot ekipa spoznali šele v Portorožu. Vsi smo prišli z željo po novi izkušnji dela z ljudmi. Z vsemi animatorji in animatorkami smo takoj začutili pozitivno energijo, delavnost, pripravljenost na sodelovanje.

»Zelo sem bila zadovoljna z delom, aktivnostmi in vodenjem tedna družin. Pri delu sem uživala, saj me na sploh delo z otroki zelo veseli, tukaj pa je moje zadovoljstvo še povečala pripravljenost otrok za sodelovanje. Bili so zares čudovita skupina, tudi starši so se med seboj povezali, se spoznali in bili pripravljeni prispevati k dobremu vzdušju.« (Teja, animatorka)

Na letovanje je prišlo osem družin s številnimi otroki. Hiša je bila hitro polna smeha in dobre volje. Takoj smo se vsi povezali in sodelovali, tako da je bil teden hitro prekratek. Izkoristili smo sončne dneve, ki so nam bili letos prav podarjeni, za kopanje in raziskovanje, popoldan so se otroci radi pridružili našim animatorjem pri delavnicah, zvečer pa smo se vsi radi družili na terasi, si kaj povedali, zapeli, ustvarjali, kartali ... Seveda je k dobremu vzdušju pripomogla tudi zelo dobra hrana, s katero nas je razvajala naša neutrudna kuharica Ana.

»Vse skupaj je minilo, kot bi mignil, in spet smo v vsakodnevem življenju. Zahvaljujem se vam in animatorjem in še prav posebej kuharici Ani za razvajanje. Z družino smo lahko preživeli več časa kot po navadi in si odpočili telo in dušo ter osvežili duha. Bog povrni vso skrb in dobroto.« (Friderika, udeleženka letovanja) •

Bogastvo, ki ga lahko da in prejme samo človek

Jkc

Vtisi udeležencev na letovanju družin iz ŠK Murska Sobota

Driiiiin! Ura je 4.30. Otroci, vstati bo treba. Prišel je ponedeljek, 7. julij 2014, ko gremo prvič na morje. Juhuhu! Otroci so vstali brez dodatnega spodbujanja.

Ura je 5.40. Vlak zapiska in pospeši z železniške postaje Murska Sobota. Čez dvajset minut pobere še nekaj družin v Ljutomeru za skupno letovanje v Sončni hiši Portorož.

Še en prestop v Pragerskem in nato v Ljubljani, pa smo že opoldne v Sončni hiši Portorož.

Pridne kuharice iz Beltincev so nas pričakale pri dolgi mizi na terasi. Lično pripravljena miza je napovedovala dober in topel sprejem.

Na hitro smo se vselili v svoje sobe in se kaj kmalu vsi skupaj srečali ob veliki »družinski« mizi.

Po dolgi in naporni poti nam je debela senca prijala, še bolj pa okusna jed.

Po kratkem počitku najmlajših se odpravimo na portoroško plažo. Morska voda, senčniki in ležalniki so nas dvignili daleč v srečno nebo.

»Slana je! Ne bom je več pila,« So bili prvi odzivi najmlajših. Tri ure kopanja je utrujene otroke toliko osvežilo, da so se po večerji odpravili v tunel na hlajenje. Večerna sveta maša v kapelici nas je združila v medsebojni skromnosti in z mislijo na tiste, ki si morja ne morejo privoščiti.

Prijetna in sladka noč v Portorožu nas je popeljala v nov dan.

Delavnice, kopanje, sladoled, izlet v Piran, peš obisk Hiše kaktusov, Forme vive, župnijske cerkve Matere rožnovenske in najlepše večerne vožnje z ladjico nas bodo še dolgo časa negovale pri nabiranju vsakodnevnih moči za premagovanje življenjskih ovir.

Prehitro je prišlo kosilo v soboto, 12. julija 2014, ko smo se poslovili od Sončne hiše Portorož. Ko je odbila deveta ura zvečer, smo se poslovili s postaje Murska Sobota. Deset družin se nas je razšlo z bogastvom, ki ga lahko da in prejme samo Človek.

Hvala vam, da sem smel biti z Vami. •

Zbrani na "tratah portoroške plaže"

Jasmina Strnad

Vtisi udeležencev na letovanju družin iz **Škofijske karitas Ljubljana**

Otroci so nestrpnost odštevali dneve do letovanja. Nekaj dni pred odhodom smo preverili vremensko napoved in veseli ugotovili, da nas čaka lepo vreme.

Večer nam je minil v izdelovanju plakatov, s katerimi so se posamezne družine predstavile ostalim, spoznavanju hišnega reda in pravil ter medsebojnem pogovoru. Vsaka družina je tudi izžrebala ime družine, ki ji je postala skriti prijatelj in ji je v posebej namenjeni kuverti puščala sporočila oziroma namige. Morda se sliši preprosto, ampak je bilo potrebnega kar nekaj truda, da smo razkrili prave skrite prijatelje.

Otroci so si vsak dan urili male sive celice s kvizom, risali so, se igrali s kartami, sestavljanjami ter ustvarjali z volno in mivko. Skupaj z njimi smo izdelali tudi majice, ki nas bodo vedno spominjale na letovanje v Portorožu.

V torek smo si ogledali piranski akvarij, ki je krasno obnovljen in vreden ogleda, v sredo pa smo se z ladjico popeljali do Izole in nazaj. Dan je bil res prekrasen, zaključili pa smo ga s sveto mašo, ki jo je daroval vojaški duhovnik Matej Jakopič. Naše najmlajše je spodbudil k sodelovanju, oni pa so se njegovemu vabilu z veseljem odzvali.

Tako otroci kot odrasli smo tekom tedna odkrivali drug drugega in med nami so se začele spletati prijateljske vezi. Dnevi so nam ob preživljanju aktivnosti, plavanju ter pogovoru hitro minili. Zadnji večer smo zaključili z igranjem tombole in se vsi razveselili lepih dobitkov.

Družine so bile nad preživetim tednom navdušene. Vsi – animatorke, voditeljica Alenka in kuharica Martina – so bili izredni. Vsem smo se zahvalili ob odhodu domov, ampak to še zdaleč ni dovolj, zato še enkrat vsem skupaj iskrena zahvala!

V ponedeljek zjutraj smo se končno odpravili. Brez težav smo našli z živorumenno barvo prepleskano Sončno hišo, kjer so nas toplo sprejele animatorke in voditeljica. Razkazali so nam sobe in nas presenetili z vrečko dobrodošlice. Po kratkem obhodu hiše nam je kuharica Martina že postregla z okusnim kosilom, po katerem pa smo si želeli čim prej na plažo. Koliko veselja je bilo na plaži! Toliko srečnih nasmehov res ne moreš zgrešiti. Zapišejo se ti v srce in spomin.

Zaključila pa bi kar z delčkom svetopisemskega psalma, ki smo ga slišali pri daritvi svete maše: »Gospod je moj pastir, nič mi ne manjka. Na zelenih pašnikih mi daje ležišče, k vodam počitka me vodi ...« Če te besede povzamemo, ugotovimo: Gospod nas je zbral na tratah portoroške plaže in osvežil ter poživil naše duše z brezskrbnim letovanjem, ki je še dodatno utrdilo naše medsebojne vezi. In za to lahko rečemo le: **BOGU HVALA!** •

**Dajmo vsem svojim otrokom sidro vere,
krmilo upanja,
jadra znanja in vesla družine.
S tem si bodo pomagali,
ko bo morje življenja razburkal vihar.**

Marian Wright Edelman

Letujoči v okviru **ŠK Novo mesto** so si v sproščenosti in prijetnosti Sončne hiše med seboj podarili veliko dragocenosti tudi v smislu sporočil, za katera v vsakdanjih skrbah ali naglici včasih ni toliko časa in prostora, da bi jih uspeli opaziti in doživeti.

18

Skupno ustvarjanje z mivko; starši in otroci so združili ustvarjalnost, natančnost in veselje, nastala pa je čudovita piranska cerkev, ki so jo občudovali vsi mimoidoči.

»Ko so otroci majhni, potrebujejo korenine, ko so veliki, pa jim moramo dati krila.«

Letujoči pri sveti maši. V skupnem obredu in molitvi smo izročili pretežka bremena Bogu, se zahvalili za vse prejete blagoslove in se priporočili v Božje varstvo.

Igra otrok. »Pri otrocih ni majhnih korakov. Vse, kar storijo in naredijo, so velike stvari. Predvsem imajo večja srca kot odrasli. Vanje spravijo vse, kar vidijo, in vse, česar se zavedajo – tudi majhen kamenček, ki so ga opazili na cesti, listek z drevesa, poljubček kartako, mravljico ali črčika, predvsem pa vse ljudi, ki so okoli njih ...«

"Blagor"

Darko Bračun

Poletni meseci so namenjeni počitku, oddihu in drugim dejavnostim, ki človeku po eni strani omogočajo regeneracijo oz. sprostitev, po drugi pa obisk različnih krajev, ki s svojo naravo in ugodno klimo blagodejno vplivajo na človekovo tako fizično kot tudi duhovno oz. duševno počutje.

V skrbi za celostno pomoč človeku v stiski smo tudi letos v skladu z letnim časom organizirali na **Nadškofijski karitas Maribor** kar 5 tednov letovanj v »Sončni hiši« Karitas v Portorožu. Tako so v juniju letovali varovanci iz našega doma Murenčki, sledili sta letovanji družin – dva termina – in v septembru letovanje starejših.

Čebelice so letos prvič letovale v Izoli v Domu dva topola. Dom je namensko grajen in zato prijazen uporabnikom invalidskega vozička ter drugim gibalno oviranim osebam, zato so naši varovanci ob blagodejni moči narave (morska voda, klima ...) lahko izjemno uživali brez večje pomoči spremljevalcev in resnično preživeli kvaliteten čas s svojimi starši.

12 otrok je letovalo z »biseri« v avgustu, konec junija in v začetku avgusta pa se je v Sončni hiši v dveh tednih zvrstilo kar 33 otrok in 23 odraslih v okviru leto-

vanja socialno ogroženih družin. Voditelji letovanj so se skupaj z animatorji (teh je bilo 10) trudili pričarati nepozaben morski teden. Različne dejavnosti, pogovori, poslušanje, razigranost, petje in majhne pozornosti ter obilo duhovne hrane so stkali globoke vezi med udeleženci.

Tako je bilo tudi v septembrskem terminu, ko so letovali starejši (24 starejših). Nepozaben teden, bogat z različnimi dejavnostmi in še posebej zaznamovan z navzočnostjo mariborskega pomožnega škofa v poklju, dr. Jožefa Smeja. To ni bil zgolj čas oddiha, to je bil čas, ko smo lahko vsi udeleženci odrinili na globoko ob skrbno pripravljenih srečanjih z Gospodom v molitvi in t. i. bibličnem krožku, v katerem smo bili povabljeni k razmišljanju o blagih: »Srečni vsi, srečen ti, srečen jaz.«

Hvala vsem dobrim ljudem, ki so tudi letos s svojimi darovi omogočili izvedbo programa pomoči letovanj socialno ogroženih. Hvala vsem, ki so s svojimi močmi pripomogli k odlično izvedenemu programu. Hvala družinam, starejšim za zaupanje in odprtost ter pozitivno usmerjenost. Hvala kuharici Ani, predvsem pa hvala dobremu Bogu za vse trenutke, ki bodo večkrat opora v še tako hudih preizkušnjah. •

»Nič se ne zgodi naključno, vse prihaja od zgoraj«

(sv. Janez Pavel II.)

Besede, ki so nas spremljale ves teden, ob družinju in ustvarjalnicah na letošnjem letovanju družin iz **Škofijske karitas Celje** v Portorožu.

Oddih v Portorožu

Jožef Smej

*Na morje šli so, šli in šli,
pa naj bo v dežju ali v suši.
Prihajali so s senco v srcu,
odhajali pa s soncem v duši.*

Kdaj sem si sploh res zadnjikrat privoščil oddih na morju? Vrtam po možganih, ki mi že prek 92 let služijo. Bilo je pred 25 leti. Toni Štekl, izseljenski duhovnik na Dunaju, častni konzistorialni svetovalec mariborske nadškofije, me je povabil, naj se z njim odpeljem v Portorož. Njegov oče, Ravenčan, je dolga leta delal v železarni. V počitniškem domu ravenških železarjev v Portorožu sem proti zmernemu plačilu dobil hrano. To je bilo teden dni v mesecu juliju, leta 1989. To pot pa se mi je po Nadškofijski karitas Maribor (predsednik g. Branko Maček in generalni tajnik Darko Bračun) odprla nova možnost oddiha v okviru letovanja starejših – duhovnega spremljanja udeležencev, pet polnih dni v Portorožu, in sicer v starem župnišču, sedaj stavbi KARITAS z naslovom: SONČNA HIŠA, Senčna pot 38, Portorož.

Prihod: nedelja, 7. september 2014, ob 20. uri. Prišel me je Darko Bračun. Sprejela naju je kuharica, tako rekoč gospodinja Sončne hiše.

Ponedeljek, 8. september, praznik Rojstva Device Marije ali Mala maša, Mali šmaren. Ker zjutraj še niso prišli namenjeni od različnih krajev Karitas Slovenije in od Karitas v Aleksincu, smo zvečer ob 20. uri zmolili najprej večernice (liturgične, s himno, psalmi in prošnjami za vse potrebe), sledila je sveta maša. Vseh prijavljenih je bilo 24, od teh 8 iz Aleksinca. Mariborska Karitas je prek različnih programov pomoči in izmenjave že dobrih 20 let povezana s Caritas Aleksinac. Tako sta se obe karitativni ustanovi pobratili.

Nato je potekalo vse po določenem dnevnem redu:

7.00 – hvalnice, sveta maša,

8.00 – zajtrk, dopoldanske dejavnosti:
delavnice, kopanje ...

13.00 – kosilo, popoldanske dejavnosti:
delavnice, kopanje ...

19.00 – večerja,

20.00 – večernice,

20.30 – bratsko srečanje v prostoru pred kapelo.

Dva dni je bilo sončno, ostale tri dni pa deževno, toda v duhu pesmi, kitice, navedene tu na začetku: Zunanaj dež, v srcu ponižnega, vernega človeka pa Sonce.

»Vam, ki se mojega imena bojite – govori Gospod – zasveti Sonce pravičnosti z rešenjem v svojih žarkih« (Mal 3,20). Sonce pravičnosti je Jezus Kristus, napovedani Odrešenik!

Pri srečanju zvečer po večernicah smo se drug drugemu predstavili. Vsak je povedal svoje ime, poklic, službo, od kod prihaja, svoj odnos do karitativne dejavnosti (Karitas) itd. Tako nismo bili več anonimni, dobesedno »brezimenski«, saj je ime bistvena sestavina osebnosti. Kot pravi tudi svetopisemski Pridigar: »Kar biva, je že davno dobilo svoje ime« (6,10).

Pri večernem srečanju drugi dan je vsak skušal opisati svojo življenjsko pot – žalostne in vesele trenutke. Tako je polovico svoje žalosti in bridkosti preložil na nas. Poudarek pa je bil predvsem na veselem dogodku iz življenja. Tako smo se po besedah Svetega pisma drug z drugim duhovno zblížali: Jokajte z jokajočimi, veselite se z veselimi!

Naslednje tri večere smo priredili neke vrste biblični krožek. Razlagal sem blagre, ustavo Božjega kraljestva. Blaženi, srečni, ubogi v duhu; srečni, čisti v srcu; srečni, blaženi, tisti, ki delajo za mir ... Po izvorniku (grško besedilo) ni ednina »blagor«, kot prevajamo, marveč množina: Blaženi, srečni! Navdih mi je dal članek, objavljen v glasilu Slovenske karitas, Žarek dobrote, septembra 2014: SREČEN JAZ, SREČEN TI, SREČNI VSI; vrstni red sem obrnil »srečni vsi, srečen ti, srečen jaz«.

Pred sveto mašo sem bil v kapeli na voljo za spoved. Pri božji službi so vsi sodelovali: s petjem, tudi v srbskem jeziku pod vodstvom gospe Štefice iz Aleksinca, z branjem beril, gospa stomatologinja iz Slovenskih Konjic, tako tudi pri hvalnicah in večernicah.

In prišel je petek, 12. september, god: Marijino ime. Po kosilu slovo. Bilo nam je bridko pri srcu. Na zemlji so nenehna slovesa. Nekoč pa slovesa ne bo več. Tam gori bomo vsi skupaj. Pri Bogu. Na veke. •

*»Vse se prenaša iz generacije na generacijo...«
Umetniki za Karitas, Sinji vrh 2014*

*»Če ni čopičev, si pomagam tudi s prsti.«
Letovanje družin iz ŠK Ljubljana*

*»Vsak od nas je unikat,
skupaj pa smo najlepša skupnost.«
Letovanje družin iz ŠK Murska Sobota*

*»Z dobro voljo vedno uspe«
Dan odprtih vrat v
domu Danijela Halasa*

*Kako velika je moč narave,
čeprav se nam zdi, da trdno stojimo,
smo zelo krhki.« Poplave 2014*

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

Vizija Slovenske karitas:

Karitas

- ljubeča skrb Cerkve za ljudi v stiski.
Glas revnih v družbi.
V službi človekovega dostojanstva.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004